

Poëzie met lichtpuntjes in de donkere decemberdagen

samengesteld en geschreven door Leentje Schrooten

HET DONKERT

December...!
De wereld ligt omsloten, koud en kil.
Nevelluchten misten door de dagen heen.
Er is geen nieuwe morgen.
Er is geen dag.
Duisternis omklemt de dagen.
En elk gesloten huis verbergt zijn doodgezwegen leed.
De mensen, verloren en verlaten, zijn vol twijfel en angst op zoek.
Waar is er licht?
De stilte in het donker van de nacht is nu droef.
En jij vraagt: "Geef mij één sprankel hoop."
Stil nu maar, wacht nog even.
Leg eerst je oude duister af.
Pas dan kunnen we als "de kleine kinderen van verwachting"
schoorvoetend de weg op gaan,
met een vonkje hoop, naar verten.
Daar is licht,
want Gods liefde heeft in het donkerste der dagen
de schoonheid van het Licht verspreid.

Leentje Schrooten - 4 dec. 1991

STER

van lichtjaren ver
herinner mij
de eenvoud van geluk
de gave van dagelijks brood
het teder geheim
van menswoorden.

(Schrijver onbekend)

De aarde hunkert
nu naar licht.

De sterren leren ons
in het duister te kijken.
De wereld zwijgt nu even.
Ons hart is stil.

Mogen wij na deze nacht opnieuw ontwaken
om een baken van licht in deze wereld te zijn.

Leentje

STERRELIEDJE

Een ster, een straal, een beetje licht
geen groot verhaal maar een klein gedicht,
geen wereldwonder, heus dat niet
alleen wat vreugde en een lied.
Soms ben je stil, een beetje droef,
je bent wat nukkig en wat stroef,
dan zie je plots door je verdriet
'n anders vreugde en een lied;

Een lied van de sterren, een lied voor jou,
een lied over licht dat schijnt in jou,
dat straalt op je lippen, dat straalt in de nacht,
het licht van de mensen dat naar je lacht

Schrijver onbekend

IK HEB DE HELE WINTER NIET GEWETEN

Ik heb de hele winter niet geweten
dat er van U,
diep in dit dode woud
ergens wat goud
bedolven lag.

Met lege hand en hart
en tot geen offeranden klaar
trad ik in 't bos en vond
Uw eerste krokus in de zon.
Hij stond zo schitterend
op het donkergroene mos,
zo enig licht
tussen het koude naakte hout,
en iets

wat ik de ganse winter was vergeten
ging weer aan 't smeulen
met een teedre gloed.
Zo stond ik lang
gelukkig en verenigd
met die kleine krokus in de zon,
en wist op eens
hoe diep de kleinste dingen leven
en zei heel simpel: God, hoe mooi.

Paul Verbruggen.

WINTER

In de stilte
komt Gods woord.
In de nacht ontsteekt hij licht.
Als alles dood schijnt,
schenkt hij leven.

Laat ons waken
tot het licht opgaat.

Laat ons al wat verkild is
genezen met tederheid.

Laat ons stiller leven
er is rijkdom in het verzaken.

Laat ons blij zijn
er ontspringt een nieuwe twijg
En laat ons bidden:

In alles zijt gij:
God-met-ons
in licht, in duisternis,
in leven, in dood.
Met u gaan wij
de nieuwe dag tegemoet.

(naar Frans Gromphout)

En als laatste een feestgedicht:

elk feest
gebeurt in mensen
die elkaar
op handen dragen,
durven lopen door woestijnen
over wolken over water
en zingend oogsten
wat in pijn werd gezaaid.

Kijk, dat zou ik nog een mooie activiteit vinden om thuis
rond Kerstmis eens te doen.

Wat lezingen, wat muziek, het even stil maken.

Vind jij dat ook?

Een kleine herderin,
Leentje Schrooten

